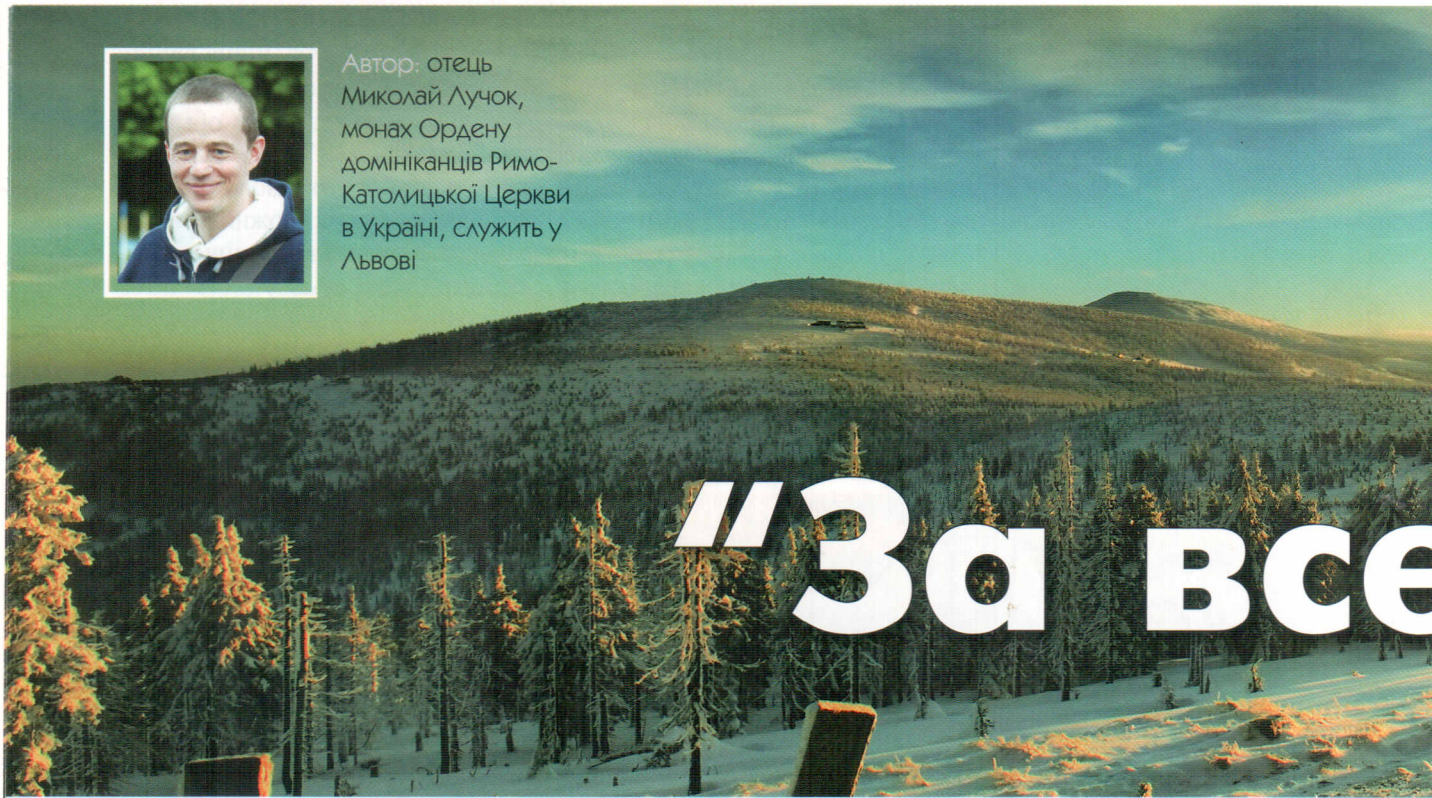

Автор: отець
Миколай Лучок,
монах Ордену
домініканців Римо-
Католицької Церкви
в Україні, служить у
Львові

“За все

Мій знайомий розповів мені одну історію. Він знав чоловіка, який був дуже мирним і дуже спокійним. І якось мій знайомий запитав у нього: “Повідай мені свою таємницю! Що ти робиш, щоб мати такий спокій, такий мир?” Цей чоловік йому відповів: “У мене немає жодної таємниці”. Але мій знайомий цього так не залишив і поставив йому інше запитання: “Розкажи мені: як минає твій день?” І чоловік йому відповів: “Коли дзвонить мій будильник, я кажу: «Боже, дякую Тобі за цей будильник!» Потім взуваю капці і кажу: «Дякую за капці!» Згодом йду до ванни, миюсь і дякую за воду, дякую за мило, дякую за зубну щітку, дякую за зубну пасту, дякую за рушник... і так увесь день”.

У першому посланні до Солунян є такі слова: “За все дякуйте: така бо воля Божа щодо вас у Христі Ісусі” (1 Сл. 5, 18). Чому апостол Павло говорить нам, що волею Божою щодо нас є за все дякувати? І чи потрібна Богові наша вдячність? Вона потрібна мені! Насамперед мені. Бо коли я дякую, то відкриваюся на Бога, еднаюся з Ним. Можемо сказати, що ми маємо зіпсований зв’язок із Богом. Це є наслідком первородного гріха і наших гріхів, і гріхів наших предків. І ми не є в контакт з Богом. Але коли я дякую, то це є одним із чинників, який налагоджує мій контакт із Богом.

І, таким чином, почувши від знайомого історію про чоловіка, який за все дякує, я дізнався про простий і діючий спосіб постійного контакту з Богом. Я спробував теж за все дякувати – і виявилось, що в житті все набагато краще, ніж здається. Як ви думаєте, чи

є хоча б одна мить, коли Господь не дає нам повноти Своїх дарів, Своєї любові? Ні, немає! Лише ми не можемо прийняти ці дари і цю любов, бо закриваємося. А закриває нас незадоволеність, нарікання, тобто невдячність.

Пропоную вам зробити одну вправу. Назвіть 10 – 20 речей, які вас не задовольняють. Понарікайте – це так звично – на країну, на президента, на начальника, на наші дороги, на дружину, на чоловіка, на дітей. Дозвольте собі вголос понарікати. Після цього спробуйте відчувати, що діється у вашому серці. Коли ви нарікаєте, воно наповнюється темрявою. А тепер запрошую вас почати дякувати. Дякуйте за все, за що тільки можете. Дякуйте за очі, якими ви зараз читаете цей журнал. Подякуйте за цей журнал, за тих, хто у

ЯКЩО Я ЗА ВСЕ, ТОБТО ЗАВЖДИ БУДУ ДЯКУВАТИ, ТО ЗАВЖДИ БУДУ ВІДКРИТИМ НА ЙОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ ТА НА ЙОГО ЛЮБОВ

ньому написав. Подякуйте за одяг, в якому ви зараз одягнені, за погоду. Дякуйте-дякуйте! Дякуйте за все, що ви сьогодні вже пережили. Що ви відчуваєте тепер? У серці стає світліше і тепліше...

Щиро кажучи, ми самі вибираємо, чи бути людиною миру, перебувати в благодаті, чи бути “людиною

дякуйте”

незадоволення”, “людиною негативу”. Людині, якій притаманний негативний погляд на світ, на початку важко дякувати. Але якщо ви будете витривалими, то станете свідком чуда. Чуда зміни вашого серця.

Звідки у нас береться негатив? Це образно показав Ганс Християн Андерсен у казці “Снігова королева”. Пам’ятаєте її? Пропоную вам її перечитати. Не дивитися фільм на основі цієї казки, але перечитати її. За сюжетом книги – злі тролі, тобто диявол, змайстрували криве дзеркало. Вони почали з ним літати по світу. І той, хто в нього подивився, бачив себе і світ потворними. Тож, злі тролі хотіли, щоб Бог подивився на світ крізь це дзеркало... Але воно розбилося на мільйони уламків... І кожен із тих, кому уламок потрапив у серце, почав бачити світ негативно. Ця казка символічно показує нам, що стоїть за нашим незадоволенням, хто стоїть. Вдячність – це ключ до зцілення серця.

Щоб ми могли краще зрозуміти, що таке вдячність, подумаймо про значення слова “благодарність”. Воно складається з двох частин: “благодать” і “дар”. Адже коли я дякую, тоді Божа благодать входить у моє серце і починає в ньому діяти, лікувати його, укріплювати, очищувати його. І, таким чином, я наповнююся Божим даром через вдячність. І сам стаю Божим даром для інших. Тому що коли я є людиною в благодаті, то іншим хочеться зі мною перебувати. Божою волею є, щоб я був щасливим, а щастя – це стан мого серця. Тому якщо я за все, тобто завжди буду дякувати, то завжди буду відкритим на Його благословення

та на Його любов. Однією з найбільших причин, за що ми можемо дякувати, є те, що “Бог бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним” (Йо. 3, 16). Отже, свято Різдва – це свято подяки за велику любов Божу до нас. “За все дякуйте: така бо воля Божа щодо вас у Христі Ісусі” (1 Сл. 5, 18).

Я СПРОБУВАВ ТЕЖ ЗА ВСЕ ДЯКУВАТИ – І ВИЯВИЛОСЯ, ЩО В ЖИТТІ ВСЕ НАБАГАТО КРАЩЕ, НІЖ ЗДАЄТЬСЯ

У моїй сім’ї на Різдво завжди дарували багато подарунків. І я це дуже любив. Я знав, що на Різдво є подарунки, але ніколи не розумів їхньої причини. І тільки після мого навернення, після того, як я зустрів у своєму житті живого Ісуса Христа, я зрозумів великий символ подарунків на Різдво. Ми даруємо один одному подарунки, тому що Бог подарував нам Самого Себе. І коли ми відкриваємо глибину цього дару, то захват і вдячність є нашим натуральним станом. І ми теж починаємо робити певні дії, щоб ці наші захват і вдячність, наш стан благодаті передавати іншим. І власне тоді наш подарунок є виявом, який впливає з нашої вдячності Богові за те, що Він нас обдарував. А інша людина, приймаючи цей подарунок, відчуває вдячність за те, що її люблять.